

Diftongii ea, ia, împrumutați sau dezvoltati în limba noastră în mod propriu, s'au prefăcut astăzi la Romînia din Dacia în *e* și *i* e în pozițiile acele în care sînt urmați în silaba următoare de *e*, *i* sau consonantă înmuiată: mreje, trebi, toiege, rele, fereste, tece, pietre, biserecă, fiere, catapitezme, uncheș (ș în limba moldovinească veche era muiat), etc.; în limba veac. XVI și XVII însă semnele **Ɑ**, **Ɱ**, **Ɐ** serveau pentru exprimarea lor în mod indiferent dacă în silaba următoare era sunet palatal ori ba, și anume **Ɑ**, **Ɱ** serveau pentru ea și **Ɐ** pentru ia (cf. 25 obs.): **Ɐ**atră și **Ɐ**atre, **Ɱ**gă și **Ɱ**ge, etc. Și faptul cum că aceleași semne serveau în limba veac. XVI, XVII pentru exprimarea pomeniților diftongi și cînd erau în poziția—*e* (ne servim de această formulă, pentru a scurta vorba) și cînd erau în poziția—*ă* ar proba că pe atunci ei, în prima poziție, nu se schimbaseră în *e* ca astăzi, ci aveau exact aceeași pronunțare ca în a doua poziție.

Cu toate aceste, considerații altele ne fac să conchidem că chiar în veac. XVI și XVII era deosebire de pronunțare dupăcum diftongii ea și ia erau sau nu urmați în silaba următoare de sunet palatal. Anume: 1) Mitropolitul *Dosoteiu* în Psaltirea în versuri, Psaltirea de înțales, Leturghia romîno-slavo-nească, face deosebire în întrebuițarea caracterelor **Ɑ**, **Ɱ**, **Ɐ** pentru ia și ea, dupăcum diftongii sînt în poziția—*ă* sau în—*e*, întrebuițează adecă semnul **Ɑ** pentru a reprezenta pe ea și ia din poziția a doua, iar